

IN MEMORIAM

In wielervedstrijden wordt vaak de prijs van de strijdlust toegekend. Die heeft wel niet dezelfde waarde als de overwinning, maar het wil toch wel iets zeggen. Mocht de prijs ook in het cyclocrossen bestaan, dan had men die zeker mogen uitreiken aan Jolien Verschueren. De veldrijdster liet zich vaak opmerken door haar vechtlust, zowel in de koers als op andere terreinen van haar leven. Begin 2019 zochten we haar op voor een interview. Ze was verwickeld in een gevecht tegen kanker en leek de ziekte bijna overwonnen te hebben. Helaas moest ze zich ruim twee jaar later toch gewonnen geven. Een terugblik op een bijzonder, maar veel te kort leven...

JOLIEN VERSCHUEREN

***Jolien is niet meer onder ons.
Ze heeft het tijdelijke voor het eeuwige verwisseld.***

De fietsmicrobe kreeg Jolien ongetwijfeld van haar vader. Als klein kind ging ze samen met haar broer kijken naar zijn wedstrijden en toen ze allebei een kleine mountainbike kregen en mee gingen rijden in de kinderreeksen, was het duidelijk dat er talent in de familie zat. Niet dat je toen al wist dat ze op het hoogste niveau zou meedraaien, maar de successen kwamen. Ze kreeg de bijnaam ‘Koningin van de Koppenberg’ – over de kasseien naar de top klimmen was haar favoriete bezigheid. Ook al was ze niet al te groot, ze beschikte over heel wat power en ze gebruikte al haar kracht om als eerste boven te komen.

Oprecht geloof

Het gezin Verschuieren had nog iets wat hen verbond: een oprecht geloof. Dat plaatste hun leven in een ander perspectief en gaf een bijzonder houvast. Jolien zei daarover: *“Bij ons komt het geloof er toch iets meer uit omdat we weten waarom we het doen, dat je weet dat het*

leven niet alleen hier op aarde is, maar dat ook wat daarna komt een erg belangrijk gegeven is. Ik ben heel blij dat onze ouders dit in onze opvoeding hebben meegegeven.” Geloven was voor Jolien meer dan het volgen van de gewoontes van haar ouders. Ze maakte bewust zelf de keuze om te geloven en was er altijd rotsvast van overtuigd dat ze haar talent van God gekregen had. Ze streefde er ook naar om de christelijke waarden na te leven, wat niet wil zeggen dat ze in de koers iedereen voor liet gaan. Ze was een vechtertje en dat wisten de anderen ook.

School

In het veldrijden zijn – zeker bij de dames – de inkomsten niet overdreven groot. Naast de sport was Jolien daarom ook actief als kleuterjuf, niet toevallig in een christelijke school – de School met de Bijbel in Kortrijk-Marke. Claude Van Maelsaek, de directeur daar, herinnert zich de sollicitatie van Jolien nog goed: *“Ze blaakte van zelfvertrouwen en passie. En het was geen show:*

de ervaringen van de volgende jaren bevestigden keer op keer die eerste indrukken. Ze was vastberaden en ze wist wat ze wou bereiken. Eén van de dingen die ze in haar sollicitatiebrief schreef, was: ‘Dit is de weg die ik gaan wil, mijn kennis en ervaring meegeven en delen met de kinderen om ze te zien openbloeien.’ De kinderen waren dol op haar en een absoluut hoogtepunt was dat ze een keer naar hun juf in de koers kwamen kijken en samen op het podium mochten staan.

Een vlekje op de foto

Er werden veel foto’s van Jolien gemaakt als ze koerste en als ze een ereplaats behaald had, maar het was een heel andere foto die haar leven veranderde. Na een val tijdens een training werden er in het ziekenhuis enkele foto’s gemaakt en verscheen er dat ene vlekje. De dokters wilden dit in de gaten houden omdat het op een tumor kon wijzen. Dit was in 2015, en drie jaar lang veranderde er bijna niets. Toen begon het bolletje te groeien -

tijd om aan een behandeling te beginnen. Jolien:

“Er kwamen direct traantjes en ik was er niet gerust in. Je weet natuurlijk niet wat er op je af gaat komen. Wat gaat er allemaal gebeuren? Maar anderzijds had ik ook wel een beetje het gevoel van: ik mag het loslaten en ik mag het aan God geven. Ik wilde Hem vertrouwen en geloven dat alles goed zou komen. Dat was wel moeilijk, maar op een avond had ik ineens het gevoel dat God mij duidelijk maakte: Er komt een moment dat je niet anders kunt dan Mij vertrouwen”.

Waarom?

Het verdict van ‘kanker’ kwam uiteraard ook bij de ouders hard aan. Moeder Livine: *“Ik werk zelf in de medische wereld, ik ben verpleegkundige, dus je weet wel wat de diagnose kan inhouden. De dokter zei dat de kans dat het goedaardig zou zijn, tussen de 70 en 80 procent*

lag. Hij raadde mij aan om niet direct te gaan panikeren. Maar toen hij later begon te spreken over de nabehandeling en er een afspraak met de oncoloog gemaakt moest worden, ging de trein aan het rollen. Daar moet je dan wel even van bekomen. En dan denk je: God, maar alle?” Vader Franky: *“De ‘waaromvraag’ zit toch altijd in je achterhoofd. We weten het niet. Maar ik denk: God heeft een doel met eenieder van ons en we weten niet wat er op ons levenspad komt. Maar het is niet gemakkelijk.”* Jolien probeerde er op dezelfde manier mee om te gaan: *“Ik denk gewoon: het waarom, daar kun je honderden redenen voor bedenken, maar zal dat mij vooruit helpen? Door boos of gefrustreerd te zijn, daar help ik mijzelf niet mee en het helpt ook mijn behandeling niet. En ik wist : God heeft mij niet in de steek gelaten.”*

Het laatste gevecht

Dankzij een ingrijpende operatie werd de tumor verwijderd en kon de nabehandeling beginnen. Was ze genezen? *“Bij een hersentumor word je nooit genezen verklaard. Het kan altijd terugkomen, er is niemand die kan garanderen dat het voorgoed weg is, dus moet ik mijn hele leven gecontroleerd worden”.* Helaas, de tumor kwam terug, en ook al was

“Op de waarom-vraag, daar kun je honderden redenen voor bedenken.

**Ik wist :
God heeft mij
niet in de steek
gelaten”.**

Jolien een vechtertje, dit keer kon ze niet winnen. Jolien stond niet graag in de schijnwerpers en weinigen wisten hoe ernstig het was. Haar overlijden was dan ook een schok. Haar heengaan betekent een groot verlies voor vrienden en familie. De grootste overwinning waar ze op hoopte – het definitieve verdwijnen van de kanker – behaalde ze niet. En toch betekent dit verlies niet dat alles verloren is. Ondanks het pijnlijke afscheid is er de zekerheid dat Jolien voor eeuwig, zonder pijn of ziekte bij God mag zijn. Het vooruitzicht van haar leven is nu realiteit. Wie het geloof beschouwt als een garantie op de vervulling van alle wensen, of op een leven zonder moeiten en tegenslagen, zal teleurgesteld worden. Wie Jezus Christus in zijn of haar leven als het fundament van het bestaan heeft, weet dat – ondanks de pijn en de vragen – uiteindelijk de hoop altijd overwint.

bew. Don Zeeman